

'Nefertiti'

Crokaert en de vloek van de Farao

door

Sander Chargois

Voor Kaat en Sigrid, als ik jullie niet had....

Schrijver: Sander Chargois
Coverontwerp: Sander Chargois, Ben Joosen en
Nele van Bouwelen
ISBN: 9789465019574
Druk: Ja-cop BV, Bornem

© Sander Chargois
Eerste uitgave 2024

Voorwoord

Het nieuwe jaar 2024 brak aan. Tijd om mijn schrijfschema te maken en te starten met het schrijven van een nieuwe Crokaert file. Als alles dan goed gaat is het begin april klaar om aan mijn twee editors te geven. Deze keer deed ik het anders. De reden was dat ik iets uitprobeerde in de eerste tien hoofdstukken. Nu kan ik zelf een leuk idee of nieuwe stijl verzinnen, maar als ik daarmee de plank missla dan is een boek bij voorbaat al gedoemd te mislukken. Gelukkig waren zowel Sigrid D'Hont als Kaat Steyaert, mijn editors, enthousiast en had ik hun interesse gewekt in dit nieuwe verhaal.

Eigenlijk begon het idee van dit vijfde boek met een titel. Ik had zomaar in mijn hoofd als ondertitel, 'Crokaert en de vloek van de Farao'. Dan moet er wel een link komen met Egypte en een museum in Antwerpen. Het museum was snel gevonden. Ik vond dit echt iets voor het MAS, Museum aan de Stroom. Hier heeft men altijd op de derde verdieping een tijdelijke tentoonstelling. Een prima plek voor een tentoonstelling onder dezelfde naam als die ik voor mijn boek had verzonnen.

Het was nog even zoeken naar een link met Egypte, maar die was ook redelijk snel gevonden. Nog wat spelen met de tijd en in grote lijnen had ik de basis gelegd voor Nefertiti. Eén van de mooiste Koninginnen of Farao's die Egypte ooit had gekend, als wij de buste zoals op de voorzijde van het boek als referentiekader mogen gebruiken.

Alle ingrediënten voor een nieuw verhaal had ik bij elkaar, waarna ik van start kon gaan. Het bijzondere was dat ik tijdens het schrijven telkens een aantal hoofdstukken naar mijn editors bleef sturen, zodat ik tijdens het ontstaan van het verhaal kon bijshaven daar waar nodig. Leuk te horen of zij iemand verdacht vonden en zij in de juiste richting zaten of veel beter nog juist op een totaal verkeerd spoor.

Uiteindelijk werd het verhaal wat langer dan gepland, simpelweg omdat ik aan het einde meer moest vertellen dan dat ik nog pagina's overhad. Ach een paar bladzijden meer levert misschien enkele extra momenten van spanning op.

Mijn dank gaat weer uit naar Sigrid D'Hont en Kaat Steyaert die de moeite en tijd namen alles te verbeteren. Jullie zijn geweldig.

Om een passende cover te maken hoefde ik niet heel lang na te denken. Zeker met een onderwerp als Egypte kun je veel kanten op. Echter was Nefertiti wel essentieel in het ontwerp. Zoals altijd heeft Nele van Bouwelen geholpen mijn ideeën te verwezenlijken en droeg ook mijn man Ben Joosen bij aan het maken van de cover.

Zo, genoeg gepraat. Robert en Danny zijn er klaar voor. Hopelijk jij ook. Ik wens je veel leesplezier met Nefertiti.

Sander

1

De portier stapte op de arriverende auto af die onder aan de trap van het statige Winter Palace Hotel in Luxor halthield. Hij liep naar de achterdeur en greep met zijn hand, gehuld in een witte handschoen, de deurkruk waarna hij het portier openzwaaide. Een jongeman van begin twintig stapte uit en groette de man. Deze reageerde hierop met een klein glimlachje en een kleine buiging.

“Ik zal uw tas en overige bagage overnemen”, zei hij op vriendelijke toon en vervolgde, “gaat u alvast naar de receptie.”

Aloïs beklom de hoge gebogen trap, welke voorzien was van een rode loper, naar de ingang van het Winter Palace Hotel. Eigenlijk voelde hij zich altijd een beetje opgelaten. Zo jong en dan toch al in zo'n chic hotel overnachten. Liever had hij het anders gezien, maar de sponsor die zijn archeologische project mogelijk maakte, stond erop dat hij een knap onderkomen zou hebben tijdens zijn verblijf in Egypte. Hij probeerde zich er dan ook maar bij neer te leggen. Eenmaal boven aan de trap gekomen keek hij achterom of de page hem volgde met zijn bagage. Het liefst droeg hij zijn bagage zelf, maar dat was in dit hotel natuurlijk uit den boze. Toen hij zich omdraaide werd hij wederom op vriendelijke wijze begroet door een portier. Niet dat deze veel te doen had want je bereikte de lobby via een draaideur. Aloïs groette terug en stapte de draaideur binnen. Nog voor hij deze in beweging kon brengen duwde dezelfde medewerker zachtjes tegen de deur waardoor deze begon te draaien.

De lobby was groot en hoog van opzet. Hier en daar zitjes en met een mooie wit, blauw, grijze tegelvloer. Aloïs kende zijn weg inmiddels. Het was nu de derde keer dat hij hier verbleef. Vastberaden stapte hij op de balie af.

“Welkom Baron Delvaux”, zei de man achter de balie.

“Goedemiddag”, zei Aloïs. “U mag dat ‘baron’ wel weglaten hoor”, zei hij bescheiden.

“Met een titel word je nu eenmaal geboren”, zei de vriendelijke

man die inmiddels een standaard incheckformulier erbij had gepakt en reeds de basisgegevens invulde.

“Heeft u een goede reis gehad?”

“De vlucht had wat vertraging, maar de treinreis van Caïro naar Luxor was net zoals de vorige keren weer een aangename reis met mooi zicht op de Nijl.”

“Onze levensader”, zei de receptionist vol trots.

“Daar heeft u helemaal gelijk in.”

“Ik heb voor u uw vaste kamer.”

Aloïs had per toeval vanaf zijn eerste bezoek, nu twee jaar geleden, een mooie hoekkamer gekregen. Deze was net wat groter dan de andere kamers en voorzien van een balkon met zicht op de Nijl en in de verte de toegang tot de vallei waarvoor hij hier was.

“Ik keek er eigenlijk al een beetje naar uit om eerlijk te zijn”, zei hij en ondertekende het formulier dat de receptionist naar hem toe had geschoven.

“Dat vermoeden had ik al. Vandaar dat toen wij uw reservering ontvingen ik meteen die kamer voor u heb vastgelegd.”

Aloïs gaf hem een knipoog. “Mijn dank is groot.”

“Wilt u vanavond ook nog in ons restaurant eten?”

“Zeker. Doe maar een tafel op het terras. Met dit weer en zicht op de Nijl zal het ongetwijfeld weer een succes zijn.”

“Voor één of twee personen?”

“Is mijn collega reeds ingecheckt?”

“Meneer Dubois, ik zal even kijken, want mijn shift is net begonnen.”

De receptionist pakte het boek en bladerde erdoor. Met zijn vingers gleed hij langs de namen van personen die zich die ochtend hadden ingecheckt bij zijn collega's.

“Ja, die is inmiddels ingecheckt. Kamer 205.”

“Doe dan maar een tafel voor twee personen. Ik zal dadelijk even bij Henri langsgaan.”

“Hier is uw sleutel”, zei de man en overhandigde een zware sleutelhouder waarop zijn kamernummer in gouden cijfers stond vermeld.

“Dank u”, zei Aloïs en liep naar de lift.

In zijn kamer opende hij de deuren naar het balkon. Een briesje deed de vitrage opbollen. Aloïs schoof ze opzij en stapte het balkon op. De najaarszon voelde warm aan. Hij nam plaats op de stoel naast het kleine tafeltje en stak een sigaret

op. Hij inhaleerde eens diep waarna hij de rook naar boven

blies. Hij had Egypte gemist in de afgelopen maanden. Die avond stapte Aloïs in zijn smoking het terras op waar hij werd begeleid naar zijn tafel. Van afstand zag hij Henri al zitten. Ook hij was gekleed in smoking. Het hoorde nu eenmaal bij dit hotel om chique gekleed aan het diner te verschijnen. Henri stond op toen hij Aloïs zag aankomen en spreidde zijn armen uit.

“Weer te lang niet gezien”, zei hij en sloot Aloïs in zijn armen.

“Absoluut”, zei Aloïs en vervolgde toen hij weer afstand van zijn collega en vriend nam, “jij moest ook zo nodig meteen een volgend avontuur aangaan.”

“Dat is waar. China kon niet langer op mij wachten”, zei hij lachend.

“Zolang ik nu maar weer jouw volle aandacht heb”, zei Aloïs.

“Uiteraard. Jij bent de baas.”

Aloïs nam plaats aan het tafeltje langs de balustrade met uitzicht op de Nijl. De ober naast hen toonde een fles rode wijn. Schijnbaar had Henri deze vlak ervoor besteld. Henri gaf een goedkeurend knikje, waarna de ober de fles opende en een klein beetje in het glas schonk zodat Henri kon proeven.

“En wat staat er op het programma?”, vroeg Henri toen hij een eerste hap van zijn hoofdgerecht had doorgeslikt.

“Verder gaan waar wij vorige keer zijn geëindigd”, zei Aloïs op stellige toon.

“Je gaat er nog steeds vanuit dat er een geheime kamer in het graf van Toetanchamon moet zijn?”

“Zeker. In de hele vallei der Koningen is niets gevonden van Nefertiti. Wetende dat zij de stiefmoeder of moeder van Toet is lijkt mij de link met hem niet heel erg vergezocht.”

“Dat snap ik, maar om haar nu in hetzelfde graf bij te zetten als haar stiefzoon?”, vroeg Henri bedenkelijk.

“Nee ik ga ervan uit dat zij eerst diep in de rotsen in een ruimte is bijgezet en dat later de graftombe van Toetanchamon ervoor is geplaatst. Als mijn theorie klopt moet er ergens een verborgen gang zijn. Echter ik snap jouw scepsis, maar zolang wij het niet proberen kunnen wij het niet bevestigen noch uitsluiten. Het is dus zoeken naar een verborgen ruimte in het graf van Toetanchamon.”

“Daar heb jij weer gelijk in. Het is het proberen waard”, zei

Henri en nam nog een hap van zijn gerecht.

“Of je moet een ander idee hebben natuurlijk.”

Henri knikte als teken dat hij meeding in de gedachtegang van Aloïs. Hij wist dat wanneer hij andere ideeën had hij deze op tafel kon leggen, maar aan de andere kant was Aloïs degene die het onderzoek leidde en die ook de financiën ervoor had verzorgd. Hij had geen reden tot klagen. Het onderkomen was veel beter dan wat hij in China had gekregen en het werken voor Aloïs beviel hem. Eigenlijk kon hij zich geen betere baas voorstellen. Aloïs was weliswaar een paar jaar jonger dan hijzelf, maar veel commerciëler ingesteld. Iets waar hij zich helemaal niet mee bezig wilde houden. Natuurlijk droomde hij ervan om een graf te vinden dat hem financieel gezien een flinke duw voorwaarts zou geven. Zolang hij echter inkomsten kreeg waarmee hij rond kon komen was hij allang tevreden.

2

Plotseling ging Danny zijn telefoon. Hij opende het mapje.

“Dat is vreemd”, zei hij.

“Wat is vreemd?”

“Brigitte probeerde mij via whatsapp te bellen.”

“Je tante? Maar die heeft toch een hekel aan een mobiele telefoon?”

“Daarom is het juist vreemd. Als zij al zou bellen met dat ding dan is het echt bellen en niet via whatsapp. Niet dat ze dat appje niet gebruikt, want berichten sturen doet ze wel, maar bellen dat vindt ze niks. Ze is altijd bang dat de camera aangaat”, zei Danny lachend.

“Bel haar dan even terug.”

Danny stond op en liep naar buiten. Eerst probeerde hij te bellen via whatsapp, maar toen hij daar geen gehoor kreeg belde hij gewoon naar haar mobiel. Ook nu bleef het stil, tot hij opeens een geluidje hoorde. Hij keek op zijn scherm. Naast het whatsapp icoontje stond een 1, als teken dat hij een bericht had ontvangen. Hij opende het. Het was van Brigitte. ‘Ik drukte per ongeluk op een verkeerd knopje, foutje.’

Snel typte Danny terug. ‘Ik schrok al en dacht dat je hulp nodig had.’

Het duurde enkele seconden voor hij een nieuw bericht kreeg, ‘Nee alles onder controle. Als er iets is dan hoor je het wel.’

‘Oké, ik bel je deze week wel even.’

“En?”, vroeg Robert.

“Zij had zich vergist tekste ze. Ik moet wel zeggen dat zij het typen op het mobieltje aardig onder de knie krijgt. Ik had binnen de kortste keren antwoord. Ook opeens een taalgebruik dat ik niet van haar gewend ben, maar ja zoveel communiceer ik nu ook weer niet met haar.”

“Zoals?”

Danny pakte zijn mobiel en las de berichten voor.

“Ja dat ‘foutje’ en ‘alles onder controle’, klinkt wel wat hip voor zo’n oude dame. Maar goed, ik heb haar nog maar één keer ontmoet. Jij zult het beter weten.”

“Ik zal morgen eens bij haar langsgaan.”

“Misschien ook voor je eigen gemoedsrust beter”, opperde Robert.

De volgende ochtend belde Danny naar Brigitte op haar vaste telefoon. Hij kreeg geen gehoor. Zonder te aarzelen opende hij whatsapp en zocht zijn conversatie met zijn tante. Kort typte hij een berichtje met de vraag waar zij zat. Een antwoord kon bijna niet lang op zich laten wachten, want hij zag dat zij online moest zijn. Het duurde dan ook slechts enkele seconden voor hij zag dat er aan de andere kant werd getypt.

‘Ik zit bij de kapper’, luidde het bericht.

‘Goed dat ik het weet, anders was ik even langsgesproken’, typte Danny.

‘Nee dat is niet nodig.’

‘Hoe laat ben je thuis?’, typte Danny.

‘Oh dat weet ik niet. Ik ben nog wel even bezig. Maak je om mij maar geen zorgen.’

Danny fronste zijn wenkbrauwen en legde zijn telefoon weg. Hij was alleen thuis en had een vrije dag. Robert was naar het politiebureau gegaan.

Toen Danny een uur later met een kop koffie voor het raam stond en naar de kloostertuin van de Basilique du Sacre Coeur keek ging zijn conversatie met Brigitte nog eens door zijn hoofd. Dat zij een kappersbezoek had verwonderde hem niets want dat deed zij iedere week. Het was een van de weinige dingen die zij nooit oversloeg. Zaterdagochtend was kapper dag. Danny blies in de mok koffie in de hoop dat hij een drinkbare temperatuur zou krijgen. “Zaterdag kapper dag”, mompelde hij en moest lachen. Opeens stopte hij met lachen. Het was helemaal geen zaterdag. Zou zijn tante van haar geloof zijn gevallen en de afspraak hebben verzet? Wetende dat die afspraak voor haar bijna heilig was.

Danny keek op de klok die naast de openhaard aan de wand hing. Het was bijna 12.00 uur. Hij zette zijn mok in de keuken, zocht zijn sleutelbos, trok een jas aan en verliet het appartement. Uit de garage onder het complex haalde hij zijn eigen fiets omdat Brigitte buiten het velobereik woonde en begon aan de rit naar Mortsels.

Bij de stenen poort voor het huis van zijn tante maakte hij zijn fiets vast aan het hek. Hij drukte op de bel, maar er kwam geen reactie. Hij opende het hek en liep over het pad naar de dubbele voordeur. Eerst voelde hij aan de deurklink, maar toen de deur niet openging belde hij ook hier nog eens aan. Weer was er geen reactie en zag hij niets door de ramen. Hij haalde hij zijn sleutelbos tevoorschijn en zocht naar de juiste sleutel. Deze had hij van Brigitte gekregen toen zijn ouders waren verongelukt. Zij wilde hem een thuis geven, ook al woonde hij toen al op kamers. Hij opende de deur en stapte de hal binnen. “Brigitte?”, riep hij in de hal waar ook het trappenhuis zich bevond. Er was geen reactie. Hij liep verder en opende de deur van de woonkamer.

“Brigitte?”

Ook hier trof hij niemand aan. Hij stapte terug de hal in en liep de trap op, waarbij hij telkens twee treden tegelijk nam. Boven aangekomen klopte hij op de deur van de slaapkamer van zijn tante. Toen ook hier geen reactie kwam opende hij de deur. Het bed was netjes opgemaakt. In de ensuite badkamer zag alles er opgeruimd uit en hing een handdoek over een stang. Danny voelde er aan. Hij was droog en zeker niet gebruikt die dag.

Toen hij eenmaal terug op de vide stond pakte hij zijn telefoon en belde nog eens Brigitte. Het leek alsof hij beneden een telefoon hoorde overgaan. Met zijn telefoon in de hand, die nog steeds belde rende hij de trap af. Eenmaal beneden luisterde hij nog eens. Het was stil. Hij hield zijn telefoon tegen zijn oor. Het was de voicemail. Hij belde nog eens. Het duurde niet lang of hij hoorde weer een telefoon over gaan. Het was even moeilijk te lokaliseren waar het geluid vandaan kwam. Hij gokte de keuken. Op het moment dat hij de deur ervan aan het einde van de hal opende werd direct de ringtoon sterker. Op de keukentafel zag hij het verlichtte display. Hij drukte zijn eigen telefoon uit.

Vlak voordat hij het mobieltje van zijn tante wilde oppakken hield hij zich in. Hij voelde in zijn jaszak en haalde er een plastic handschoen uit. Iets in hem zei dat er wat aan de hand was. Nu pakte hij het op en activeerde het scherm. Hij was blij dat enkele maanden ervoor hij op haar verzoek de schermbeveiliging eraf had gehaald. Dat kwam nu wel van pas.

Hij scrolde door de verschillende appjes. Hij had vaak tegen zijn tante gezegd nu eens wat te sluiten, maar dat was aan dovemans oren besteed. Hij moest er kort om lachen. Bij whatsapp stopte hij en klikte het aan. De laatste conversatie was daadwerkelijk die met hemzelf.

Danny ging naar het telefoonappje en liep door de historie. Die ochtend had zij een telefoontje gekregen van het MAS. Waarom zij dat museum in haar contacten had staan was hem niet helemaal duidelijk. Alhoewel, hij wist wel dat zijn tante van menig museum 'vriend' was, dus dit was nu ook weer niet zo opmerkelijk.

Zonder te aarzelen drukte hij op het nummer en hoorde de telefoon overgaan.

“Dag Brigitte, wat kan ik voor je doen?”, klonk het aan de andere kant van de lijn.”

“Goedemiddag met Danny Renard.”

Het was even stil aan de andere kant van de lijn.

“Pardon, ik dacht dat ik mevrouw Delvaux aan de lijn had. U spreekt met Peter de Wit.”

“U had het bij het juiste eind hoor”, zei Danny lachend en vervolgde, “het is Brigitte haar telefoon waarmee ik bel. U spreekt met haar neef Danny.”

“Oké, aangenaam. Waarmee kan ik u helpen?”, vroeg Peter.

“Ik ben momenteel in het huis van Brigitte, maar kan haar nergens vinden. Toen ik haar mobieltje vond ben ik eens gaan nakijken met wie zij contact heeft gehad. Vandaar dat ik bij u terecht kwam. U heeft haar vanmorgen gebeld.”

“Zeg maar Peter. Ik ben Curator of World Cultures van het MAS en heb vanmorgen vroeg contact gehad met Brigitte over het transport van de Egyptische objecten die zij in bruikleen heeft gegeven voor onze aanstaande tentoonstelling. Althans ik probeerde haar te bellen, maar kreeg geen gehoor. Wel reageerde zij op mijn whatsapp.”

“Dan is er in ieder geval contact geweest. Vreemd dat ik dat niet in haar whatsapp ben tegengekomen. Waar zijn die Egyptische objecten voor als ik vragen mag?”

“Over enkele dagen start een tijdelijk tentoonstelling in het MAS over Egypte onder de naam ‘De vloek van de farao.’”

“De vloek van de farao?”, herhaalde Danny.

“Inderdaad. Klinkt misschien wat eng, maar wij willen het

publiek wat triggeren.”

“Begrijpelijk. Maar om terug te komen op het transport, dit heeft deze ochtend plaatsgevonden?”

“Inderdaad. Brigitte wilde weten hoe laat zij onze transporteur kon verwachten.”

“En om wat voor items ging het als ik vragen mag?” Danny kende wel het verhaal over zijn oom Aloïs dat deze archeoloog en Egyptoloog was geweest, maar had Brigitte nooit gehoord over Egyptische kunstschaten.

“Onder andere een sarcofaag”, zei Peter.

“Pardon! Een sarcofaag zei je?”

“Onder andere ja.”

Bizar dacht Danny. Hij had enkele jaren bij zijn tante gewoond en was er daarna ook regelmatig over de vloer gekomen. Je zou denken dat hij dan het hele huis wel kende, maar nooit iets van een sarcofaag gezien. Niet iets wat je zou kunnen missen bedacht hij zich.

“Ik kom vanmiddag even langs”, zei hij.

3

Henri stuurde de jeep behendig over het zanderige pad. De net opgekomen zon achter hen scheen in de achteruitkijkspiegel. Henri klapte hem om zodat hij niet werd verblind. Aloïs hield zich aan de handel boven de deur vast. Soms vond hij dat Henri roekeloos reed, maar wilde daar verder niet over klagen. Na het passeren van de ticketoffice kwamen zij al snel aan bij Graf DK62. Deze code was toegekend aan het graf van Toetanchamon. Er stond reeds een overheidsfunctionaris bij de ingang te wachten. Aloïs stapte uit en begroette de man. Het graf zou die dag voor toeristen niet toegankelijk zijn. Aloïs had weten te regelen dat twee weken lang om de andere dag het onderzoek dat hij met Henri had gepland kon plaatsvinden in en rond dit graf. Ooit door Howard Carter in 1922 ontdekt. Stilletjes hoopte hij een soortgelijke ontdekking te doen door het graf van Nefertiti te ontdekken.

“Henri, neem jij de spullen mee?”, riep hij in de richting van de jeep. Hijzelf ging met de overheidsfunctionaris mee het graf in. Na de ingang volgde er een lang trap die naar beneden voerde. Vervolgens in het verlengde een zeven meter lange gang. Deze eindigde in een eerste ruimte waar Carter 600 objecten had gevonden, waaronder een gouden troon. De Egyptenaar die voor Aloïs liep sloeg rechtsaf. Niet veel later stapten zij de grafkamer binnen waarbij Carter in 1922 een grotere doorgang had gemaakt om de verschillende sarcofagen uit de grafkelder te kunnen halen.

Voor Aloïs was het de eerste keer dat hij in de grafkamer van één van de beroemdste farao's stond. Eerder onderzoek was telkens elders in de Vallei der Koningen geweest. In het midden van de ruimte stond een sarcofaag, althans een onderdeel ervan met het gemummificeerde lichaam van de jonge farao.

Henri stapte nu ook de grafkamer binnen en zette de apparatuur neer die hij had meegenomen vanuit de jeep. Direct

achter hem gevolgd door Tarek Elsayed, de voorman die door Aloïs was aangesteld als hoofd van het graafteam.

De overheidsfunctionaris overlegde kort met Aloïs wat hij wel en niet mocht en hoeveel tijd zij die dag hadden om hun onderzoek uit te voeren. De ambtenaar zou de ruimte verlaten, maar op gezette tijden terugkeren om te zien of de archeologen zich aan de regels hielden.

“Oké, zeg het maar”, zei Henri tegen Aloïs. “Wat is jouw plan en waar moeten wij beginnen.

Aloïs die over de sarcofaag gebogen stond en naar het gouden beeld in de sarcofaag staarde schrok op en wendde zich tot Henri. “Wat zei je?”

“Waar je wilt dat ik de apparatuur als eerste opstel.”

Aloïs pakte een plattegrond erbij en legde deze op de glazen plaat die de sarcofaag afdekte.

“Kijk, dit is de tombe zoals wij hem kennen. Als je goed naar die muur kijkt”, zei Aloïs en wees naar de muur recht voor hen, “dan zie je daar een oneffenheid.”

Henri keek voor zich uit, maar moest toegeven dat hij eigenlijk niets zag.

“Wacht ik toon het je”, zei Aloïs en liep om de sarcofaag naar de muur die hij juist had aangewezen.

“Kijk, hier loopt een naad. Weliswaar dun en onopvallend, maar wanneer je hem volgt dan loopt hij tot deze hoogte, gaat naar rechts en vervolgens weer naar beneden.”

Henri volgde Aloïs' voorbeeld en liep om de sarcofaag heen en voegde zich naast zijn baas.

“Ja, nu je het zegt, het kan inderdaad een teken zijn van een geheime doorgang.”

Aloïs deed vervolgens enkele stappen naar een andere wand.

“Kijk en hier is iets soortgelijks.” Hij volgde met zijn vinger een lijn vanaf de vloer naar omhoog. Hier echter al op anderhalve meter hoogte ging hij over in een horizontale lijn om vervolgens weer naar de vloer te zakken.

“Lijkt op die andere lijn”, zei Henri en wees naar de wand waar zij eerder voor stonden.

“Inderdaad. Het zijn volgens mij de enige plaatsen in de tombe die kunnen wijzen op vroegere geheime doorgangen”, zei Aloïs.

“Zeg het maar. Moet ik de apparatuur bij de grote of bij deze

kleine doorgang opstellen?”

“Laten wij beginnen met de grote.”

Henri pakte de apparatuur en liet zich helpen door Tarek Elsayed. Aloïs bestudeerde nog eens de plattegrond van de tombe. Hij was er bijna zeker van dat er iets achter die wand moest zitten. In gedachte zag hij Carter voor zich. Hoe moest hij zich hebben gevoeld toen hij de graf tombe van Toetanchamon ontdekte. Zou hem hetzelfde fortuinlijke ten deel vallen?

Er ging enige tijd voorbij voordat Henri de apparatuur aan de praat had gekregen en deze goed was geïnstalleerd.

“Wij kunnen eraan beginnen”, zei Henri.

“Dan mag je starten”, zei Aloïs.

Henri zette alles aan. Apparatuur die röntgengolven door de muur stuurde en deze omzette in beeld op de kleine monitor. Henri bewoog het apparaat van links naar rechts en herhaalde dit iets hoger. Zo ging hij systematisch het gehele vlak af dat Aloïs eerder had aangemerkt als mogelijke doorgang naar een geheime ruimte.

Aloïs had zich naast Henri gevoegd en keek aandachtig naar de monitor.

“Zie je dat vlak dat daar ontstaat”, zei Aloïs met enthousiasme in zijn stem.

Henri ging nog iets hoger en bewoog het apparaat van links naar rechts. Weer was er een verschil te zien tussen het vlak en de ruimte ernaast. Henri herhaalde dit proces keer op keer, tot het vlak in het midden de bovenkant bereikt bleek te hebben.

“Is dat een teken dat er een ruimte achter deze muur is gelegen?”, zei Henri opgetogen.

Aloïs keek hem aan en glimlachte. “je neemt mij de woorden uit de mond. Er is zeker iets achter deze muur. Ik zal de overheidsfunctionaris erbij halen.”

“Prima dan ga ik nog even door met scannen.”

Niet veel later kwam Aloïs met de overheidsfunctionaris terug en liet hem de monitor met het gescande beeld zien. Ook hij moest toegeven dat er zich inderdaad een ruimte achter de muur moest bevinden.

“Ik zal contact maken met het Supreme Council of Antiquities en zal hen uw bevindingen doorgeven. Zij zullen aangeven hoe het verdere traject eruit zal gaan zien.

“Dus wij kunnen nu niet verder?”, vroeg Aloïs.

“Helaas. Alles moet via het Ministerie van Cultuur verlopen.”

“Dan zit er niets anders op”, zei Aloïs en vervolgde, “wel wil ik nog een scan maken in die wand”, waarbij hij wees op de kleinere doorgang die hij eerder aan Henri had laten zien.

“Daarvoor geef ik u toestemming.”

Henri stelde de apparatuur op bij de wand die Aloïs eerder had aangewezen. De verlichting in de ruimte werd iets zwakker op het moment dat Henri het zware stroom vretende apparaat aanzette. Hij bewoog hem eerst langs de wand van links naar rechts. Vervolgens schoof hij het apparaat over de stang waaraan het bevestigd zat wat hogere en deed dezelfde handeling van links naar recht. Dit herhaalde hij tot hij op ongeveer twee meter hoogte was. Aloïs had deze apparatuur als één van de eerste archeologen weten te bemachtigen. Hij geloofde in het nut ervan en had zijn sponsor hiervan ook kunnen overtuigen.

Toen Henri klaar was met de scans voerde hij nog enkele handelingen uit waarna uit een kastje een smalle strook papier tevoorschijn kwam. Deze was bedrukt met inkt. Op sommige plekken meer dan op andere. Toen het papier er niet meer verder uitkwam scheurde hij het af en drukte wederom op een knop. Het proces herhaalde zich. Na vijf opdrachten, gelijk aan de hoogtes die hij met de scan had uitgevoerd, was hij klaar en legde de stroken op een klein tafeltje. Aloïs was naast hem komen staan. Beiden keken naar de prints die op tafel lagen en vervolgens naar elkaar. Henri knikte instemmend.

“Nog een ruimte”, zei Aloïs.

“Daar lijkt het wel op. Het is in ieder geval dezelfde tekening als bij de voorgaande scan.”

De overheidsfunctionaris was teruggekomen in de grafkamer en wierp een blik in de richting van het tweetal, welke hij op de rug zag.

“En?”, vroeg hij.

Aloïs draaide zich om en aarzelde. “Nee hier helaas niets”, zei hij en keek kort en indringend Henri aan.

“Helaas”, voegde Henri eraan toe, legde de prints op elkaar en vouwde deze snel tot een klein pakketje waarna hij ze in zijn broekzak liet glijden.

Die avond zaten Aloïs en Henri op het terras van het hotel. Beiden een glas wijn in de hand.

“Wat was dat in de grafkamer?”, vroeg Henri die de hele weg terug naar het hotel er niet over had willen beginnen.

“De overheid hoeft niet alles te weten waar wij mee bezig zijn”, legde Aloïs uit.

“Maar het graf wordt continu bewaakt door die overheidsambtenaar. Al zouden wij al iets vinden, dan krijgen wij dat toch nooit ongezien buiten?”, merkte Henri op.

“Daar heb je helemaal gelijk in en heb ik ook in gedachten flink op zitten malen”, zei hij en tikte tegen zijn hoofd.

“Maar je hebt er iets op gevonden?”

“Ik denk het”, zei Aloïs.

Henri keek hem vragend aan. Hij wist dat als Aloïs het zelf niet wilde vertellen hij er ook niet naar hoefde te vragen want dan kwam het antwoorde zeker niet. Zoals altijd zou hij wel volgen. Al vond hij het soms wel jammer dat Aloïs niet alles met hem wilde delen. Na enkele jaren van samenwerken zag hijzelf niet veel verschil tussen hun kunnen. Enkel dan dat Aloïs degene was met geld en connecties.

“Wacht maar af”, zei Aloïs.

Henri legde zich er weer bij neer, nam een slok van zijn glas wijn en staaarde terug over de Nijl.

Enkele dagen gingen voorbij, totdat Aloïs van de receptionist een telegram overhandigd kreeg. Hij scheurde met zijn vinger de envelop open en trok de brief eruit. Bovenaan prijkte in hoofdletters de naam Supreme Council of Antiquities. Vluchtig las hij de inhoud. Hij kende de bureaucratische taal en wist die inmiddels snel over te slaan.

“Yes”, zei hij zachtjes en frommelde het telegram in de enveloppe. De lift liet hij links liggen. Daarentegen pakte hij de trap en rende deze met twee treden tegelijk op naar de tweede verdieping. Hier hield hij het tempo erin tot hij bij de kamerdeur van Henri was aangekomen. Hij bonsde enkele keren met zijn vuist tegen de deur. Het duurde even voordat de deur werd open gedaan. Henri stond nog half slaperig in de deuropening.

“Vanwaar deze methode om mij te wekken”, zei hij en wreef in zijn ogen.

“Wij hebben toestemming om te graven!”, zei Aloïs en hield triomfantelijk het telegram omhoog. “Kleed je aan en over een half uur beneden.”

Anderhalf uur later reden zij de Vallei der Koningen binnen en niet veel later stopte de jeep bij het graf van Toetanchamon. Er stonden reeds enkele andere wagens. Aloïs herkende de overheidsfunctionaris, stapte op hem af en begroette hem.

Hierna stapte hij op Tarek Elsayed af en stak hem een hand toe. Henri was naast Aloïs gaan staan.

“Henri, mag ik je voorstellen, Tarek Elsayed”, zei Aloïs.

Henri stak zijn hand uit en schudde die van Tarek.

“Aangenaam”, zei Henri.

“Tarek Elsayed zal de graafploeg leiden. Hij moet er ook voor zorgen dat wanneer er iets wordt gevonden dit veilig naar Luxor wordt getransporteerd.”

“Duidelijk”, zei Henri en mompelde er achteraan, “nog iemand die ons controleert.”

“Zei je iets Henri?”

“Nee, nee, niets.”

Zij gingen allemaal, op de graafgroep na, het graf in. Via de voorkamer en de grafkamer kwamen zij bij de schatkamer waar Carter in 1922 ruim 5000 objecten had gevonden.

“In die wand moeten wij zijn”, zei Aloïs.

De overheidsfunctionaris keek nog eens in de papieren die hij in een map onder zijn arm had gedragen. Hij knikte naar Aloïs.

Henri tekende vervolgens op de muur de ruimte uit waar zij eerder met de scan een mogelijke deur hadden gevonden.

Gelukkig waren er hier geen muurschilderingen, waardoor het maken van een gat geen onoverkomelijke schade zou opleveren.

“Tarek, je mag de graafploeg erbij halen”, zei Aloïs, waarna de leider van de graafploeg de ruimte verliet.

Niet veel later kwam hij met enkele mannen terug. Zij hadden manden voor het puin, beitels en hamers bij zich. Eén van hen plugde een drillboor in de stroom en volgde de aanwijzingen van Tarek. De omstanders drukten hun oren dicht tegen het kabaal van de boor. Enkele brokken vielen naar beneden welke snel werden weggehaald door één van de

mandendragers. Plotseling schoot de boor door de muur heen en verloor de man die hem bediende bijna zijn evenwicht.

4

“Rob?”, riep Danny toen hij de deur van hun appartement opende.

“Rob, ben je er?”

“Ja, ja”, hoorde Danny uit de badkamer roepen en liep met enkele grote stappen naar de slaapkamer. Robert kwam met een handdoek om zijn middel geslagen de badkamer uit.

“Je treft het, ik ben net terug van een rondje hardlopen. Wat is er?”, vroeg hij. Hij zag de bezorgde blik op Danny’s gezicht.

“Ik heb een raar gevoel”, zei Danny en liep hem vooruit naar de keuken waar hij plaatsnam aan het kookeiland. Robert ging op de kruk naast hem zitten.

“Is er iets met je tante? Want daar was je toch naartoe?”

“Zij was niet thuis.”

“Misschien even een boodschap doen of bij vriendinnen langs?”, zei Robert en legde een geruststellende hand op Danny’s knie.

“Ja dat dacht ik eerst ook, maar ergens klopt er iets niet.”

“Waarom zag je dat zij er had moeten zijn?”

“In de slaapkamer brandden nog lampjes, haar jas hing nog in de garderobe en haar telefoon lag op de keukentafel. Mijn tante kennende is dat niets voor haar.”

“Zo georganiseerd en netjes?”, vroeg Robert.

“Ja. Zoals zij eruit ziet zo is ook haar huis.”

Robert kon zich de ontmoeting met Brigitte nog herinneren. Inderdaad een hele nette oudere dame. Een opgeruimd huis paste daar dan ook zeker bij, al was hij nog nooit bij Brigitte thuis geweest. Hij had er wel al vaker bij Danny op aangedrongen om vaker met Brigitte op te trekken, maar het kwam er simpelweg nog niet van.

“Maar het wordt nog gekker”, zei Danny.

“Vertel”, vroeg Robert die een banaan pakte en deze ontdeed van de schil. Danny legde uit dat toen hij de telefoon van Brigitte had gevonden hij naar het laatste nummer had gebeld en over zijn conversatie met Peter van het MAS.

Robert verslikte zich bijna in een hap banaan.

“Een sarcofaag?”

“Ja zo reageerde ik ook.”

“Maar wat moet je tante met een sarcofaag?”

“Ik weet dat mijn oom, Aloïs, die ik overigens nooit heb gekend, archeoloog en Egyptoloog was. Brigitte heeft daar vroeger wel eens over verteld. Hij was schijnbaar op zoek naar het graf van een farao. Brigitte heeft altijd gezegd dat hij deze nooit heeft gevonden en dat hij dus nooit met schatten thuis is gekomen.”

“Maar dus toch een sarcofaag in huis”, zei Robert en moest even lachen. “Sorry, maar zie je zoiets bij ons al in huis staan?” Danny keek om zich heen. “Niet echt. Wij zouden daar nooit plaats voor hebben.”

“Je tante wel?”

“Dat wel, maar dan had ik zoiets toch zien staan in al die jaren dat ik bij haar over de vloer kom? Ik heb er zelfs een paar jaar gewoond toen mijn ouders waren gestorven.”

“Maar goed, je zei dat onder andere die sarcofaag vanmorgen zou zijn opgehaald om naar het MAS getransporteerd te worden?”, vroeg Robert.

“Inderdaad. Alleen waar is mijn tante gebleven?”

“Misschien wilde ze mee met het transport om haar schat in de gaten te kunnen houden?”

“Zou kunnen, maar dan had die Peter toch wel gezegd dat hij haar in het MAS had gezien? Ik heb nog gevraagd of hij contact met haar had gehad en dat was dus vanmorgen vroeg voor het laatst.”

“Dat is wel vreemd ja”, zei Robert. “Helaas kunnen wij vanuit ons politie-ambt nog niets doen...”

Danny onderbrak hem, “omdat zij nog geen 24 uur weg is, ja ja ik ken de regeltjes.”

Robert legde een geruststellende hand op Danny’s knie.

“Maar daar houden wij ons natuurlijk gewoon niet aan.”

Danny toverde een klein glimlachje op zijn gezicht.

“Ik kleed mij aan en gaan dan eerst eens bij het MAS langs.

Goed plan?”

Danny gaf Robert een zoen en keek hem diep in de ogen. “Een heel goed plan.”

5

Aloïs stapte naar voren en reikte met zijn hand naar het gat. Hij haalde nog een loszittende steen eruit en schoof wat gruis uit het gat. Voor de zekerheid had hij een mondmaker voorgedaan. Het werk van een archeoloog ging iets anders dan in de tijd van Carter. Men wist inmiddels dat bij het openen van graven die millennia hadden dichtgezetten bacteriën vrij konden komen.

“Henri, geef eens een zaklamp?”, vroeg Aloïs zonder om te kijken. Hij stak enkel zijn hand naar achteren. Niet veel later voelde hij de zaklantaarn in de palm van zijn hand. Hij schoof de schakelaar in de aan-stand. Een felle lichtstraal kwam tevoorschijn. Voorzichtig scheen hij door het gat waarbij hij genoeg ruimte moest overhouden om nog langs de zaklantaarn de ruimte in te kijken.

“En, wat zie je?”, vroeg Henri die achter Aloïs was blijven staan en op van de zenuwen was.

“Het is in ieder geval een ruimte. Redelijk groot en..... afbeeldingen op de muur!”

“Dan moet het een onderdeel van dit graf zijn of een nieuw graf”, zei Henri verheugd.

De overheidsfunctionaris kwam nu ook dichterbij.

“Zie je verder nog wat?”, vroeg Henri, die het liefst Aloïs opzij had geschoven om zelf door het gat in de muur te kunnen kijken.

“Ik kan nog niet op de grond kijken. Het is alsof de ruimte ook iets lager ligt.”

Aloïs deed een stap weg van het gat en liet eerst Henri en daarna de overheidsfunctionaris door het gat kijken. Daarna stapte iedereen ervan weg zodat de graafploeg verder kon. Het ging nu snel. Telkens werd er even geboord waarna een rij stenen kon worden verwijderd tot zo zo'n dertig centimeter boven de grond waren. De graafploeg stapte weer opzij en Aloïs samen met Henri stapten op het gat af. Aloïs richtte de zaklantaarn in de ruimte en bewoog van links naar rechts. De